

14. Про систему спеціально уповноважених суб'єктів у сфері протидії корупції : проект Закону України від 16.09.2014 р. № 5085 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : [http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4\\_1?pf3511=52186](http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=52186).

15. Альтернативний звіт щодо оцінки ефективності державної антикорупційної політики Transparency International Україна / за заг. ред. А. Волошиної, 2015. – 234 с. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу : [http://ti-ukraine.org/system/files/docs/news/alternatyvnyy\\_zvit\\_shchodo\\_ocinky\\_efektyvnosti.pdf](http://ti-ukraine.org/system/files/docs/news/alternatyvnyy_zvit_shchodo_ocinky_efektyvnosti.pdf).

16. Антикорупційне законодавство: міжнародні стандарти та їх запровадження в Україні : [метод. посібник] / уклад. : В. Григор'єв, М. Микитюк, Г. Гончарук. – К., 2013. – 92 с.

17. Висновок Головного науково-експертного управління на проект Закону України «Про державну службу» від 30.03.2015 р. № 2490 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : [http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4\\_1?pf3511=54571](http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=54571).

18. Задирака Н. Світовий досвід запобігання та протидії корупції: до питання про інтеграцію законодавства України до права Європейського Союзу / Н. Задирака, Р. Кабанець // Віче. – 2014. – № 10. – С. 27–29. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу : [http://nbuv.gov.ua/j-pdf/viche\\_2014\\_10\\_12.pdf](http://nbuv.gov.ua/j-pdf/viche_2014_10_12.pdf).

19. Кимлик Р. Склад злочинів, пов'язаних з корупцією / Р. Кимлик // Порівняльно-аналітичне право. – 2014. – № 1. –

С. 263–265. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу : [http://www.pap.in.ua/1\\_2014/Kymlyk.pdf](http://www.pap.in.ua/1_2014/Kymlyk.pdf).

20. Костенко Б. Національна антикорупційна стратегія та її інституційне забезпечення : [навч.-метод. матеріали] / Б. Костенко, Л. Хотієва, М. Вакулік. – К. : НАДУ, 2013. – 68 с. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу : [http://www.academy.gov.ua/%5CNMKD%5Clibrary\\_nadu%5CNavch\\_Posybniky%5Cdbd83390-b516-445a-9c79-c1fb25af46a7.pdf](http://www.academy.gov.ua/%5CNMKD%5Clibrary_nadu%5CNavch_Posybniky%5Cdbd83390-b516-445a-9c79-c1fb25af46a7.pdf).

21. Печенкін І. Антикорупційна реформа в Україні: місце і роль органів прокуратури як координатора протидії злочинності та корупції / І. Печенкін // Віче. – 2015. – № 4. – С. 24–27. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.viche.info/journal/4593>.

22. Побережний В. Місце та значення міжнародних антикорупційних договорів у системі запобігання корупції в органах державної влади / В. Побережний // Теорія та практика державного управління. – 2011. – Вип. 2. – С. 420–425. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу : [http://nbuv.gov.ua/j-pdf/Trpu\\_2011\\_2\\_68.pdf](http://nbuv.gov.ua/j-pdf/Trpu_2011_2_68.pdf).

23. Соснін О. Про необхідність використання світового досвіду у боротьбі з корупцією у вітчизняній практиці / О. Соснін // Віче. – К. : Літопис-XX, 2014. – № 1/2. – С. 16–18.

УДК 347.31

## ОСОБЛИВОСТІ ПРОХОДЖЕННЯ ДЕРЖАВНОЇ СЛУЖБИ В СУДОВИХ ОРГАНАХ

Золотарьова Я.С., здобувач  
кафедри адміністративного права  
Інститут права імені князя Володимира Великого  
Міжрегіональної Академії управління персоналом

На основі аналізу ключових положень нормативно-правових актів, що регулюють організаційно-правові засади діяльності державної служби в судових органах, з'ясовано особливості проходження державної служби в судових органах України. Розмежовано окремі поняття державної служби. Визначено проблемні питання та надано пропозиції щодо вдосконалення чинного законодавства.

**Ключові слова:** державна служба, управління, судові органи, реформування, процедура проходження державної служби.

На основе анализа ключевых положений нормативно-правовых актов, регулирующих организационно-правовые основы деятельности государственной службы в судебных органах, установлена особенность прохождения государственной службы в судебных органах Украины. Разграничены отдельные понятия государственной службы. Определены проблемные вопросы и даны предложения по совершенствованию действующего законодательства.

**Ключевые слова:** государственная служба, управление, судебные органы, реформирование, процедура прохождения государственной службы.

### Zolotarev Y.S. FEATURES OF CIVIL SERVICE IN THE JUDICIARY

Based on analysis of the key provisions of legal acts governing the organizational and legal framework of public service in the judiciary, a feature found the civil service in the judiciary Ukraine. Demarcated separate concept of public service. Identified problems and provided suggestions for improving the current legislation.

**Key words:** public service, government, judiciary, reform the civil service procedure.

**Постановка проблеми.** Ефективність роботи будь-якої соціальної системи багато в чому залежить від належно організованого управління нею. Не є в цьому плані винятком і система судових органів України. Хоча на перший погляд управління судовою системою взагалі та місцевими загальними судами зокрема є неприпустимим, проте реально воно здійснюється, що з точки зору правового впливу забезпечується переважно нормами адміністративного права.

У державі, яка прагне стати демократичною та правовою, судова влада зобов'язана

бути авторитетною, самостійною, незалежною й дієвою. Досягнути цього можливо лише за умови подальшого розвитку основних інститутів демократичної правової держави, реформування державного апарату загалом і судової системи зокрема, розробки нормативно-правової бази, яка чітко визначала б порядок і межі взаємодії між різними гілками влади, підвищення правової й політичної культури громадян, забезпечення підтримки громадськості тощо. Втілення в життя більшості із зазначених пріоритетів стало можливим саме завдяки прийняттю Кодексу адміністра-



тивного судочинства України та створенню системи незалежних адміністративних судів, які відкрили шлях до утвердження якісно нової процесуальної форми судового контролю за публічним управлінням.

На сьогодні адміністративне судочинство є найбільш дієвим правозахисним інститутом, що здійснює належний судовий захист суб'єктивних прав і свобод громадян у сфері публічно-правових відносин від порушень із боку органів державної влади, органів місцевого самоврядування, їх посадових і службових осіб шляхом справедливого, неупередженого та своєчасного розгляду адміністративних справ. Тобто основна мета адміністративного судочинства полягає не у вирішенні правоохоронних і процедурних завдань, а в процесуально-контрольній діяльності у сфері публічної влади. Такої ж думки дотримується А.А. Стрижак, який обґрунтував правову природу управління в судах загальної юрисдикції як вид державного управління зі специфічними ознаками, існування якого зумовлюється потребами внутрішньої організації та забезпеченням своєчасного розгляду численних судових справ, що перебувають на вирішенні в цих органах судової влади. Учений сформулював висновок про те, що реалізація судової влади в Україні не обмежується лише здійсненням судочинства, діяльністю щодо встановлення істини в кожній конкретній судовій справі, захистом прав і законних інтересів фізичних і юридичних осіб, а й передбачає створення для цього відповідних організаційних передумов [1].

Реалізація основоположних завдань реформування судових органів тягне за собою зміни також у діяльності працівників судових органів, у їх правовому статусі, а отже, на всіх етапах проходження ними державної служби. Однак, як свідчить стан законодавства й аналіз науково-теоретичних праць, механізм процедури проходження державної служби в судових органах є недостатньо розробленим і дослідженим. Тому вивчення сутності адміністративних процедур проходження державної служби в судових органах України в умовах реформування цього правоохоронного відомства є актуальним.

Стан наукового дослідження. Проблеми, пов'язані зі становленням, проходженням і реформуванням державної служби в Україні, розглядали В.Б. Авер'янов, Н.М. Грінівецька, С.В. Ківалов, О.Д. Крупчан, В.І. Луговий, Д.І. Майборода, Н.Р. Нижник, В.М. Олуйко та інші вчені. Однак у системі судових органів, у якій основні принципи розвитку інституту державної служби повинні запроваджуватися з огляду на специфіку діяльності апаратів судів, згадані питання поки що не знайшли свого вирішення. Окремі положення цієї проблематики досліджувалися в роботах В.А. Капустинського, проте він розглядав лише питання діяльності апарату суду в контексті загальнодержавних та інтеграційних процесів у сфері державної служби. Поза увагою вчених залишився аналіз проблем правового регулювання й практичної реалізації процедур проходження державної служби в судових органах в умовах її реформування.

Тому **метою статті** є визначення особливостей державної служби в судових органах.

**Виклад основного матеріалу.** З'ясування сутності процедур проходження державної служби в судових органах України, на нашу думку, слід починати з дослідження таких понять, як «державна служба в судових органах» і «проходження служби в судових органах».

Насамперед з'ясуємо, що входить до поняття державної служби. Ключовим терміном у цьому словосполученні є поняття служби, яке розглядається в різних аспектах.

Так, тлумачні словники української мови дають такі визначення: 1) обов'язок, визначений посадою; 2) праця, зайняття як засіб існування; 3) перебування в армії; 4) галузь виробництва, установа, що відає тією чи іншою частиною роботи; 5) богослужіння [2]. Згідно з визначенням С.І. Ожегова, служба – це робота, заняття службовця, а також місце його роботи, будь-яка сфера діяльності. При цьому службовець – особа, яка працює за наймом у різних установах, у сфері обслуговування [3, с. 23]. Тобто це професійна діяльність осіб, спрямована на виконання обов'язків, передбачених посадою в державних органах, органах місцевого самоврядування або інших соціальних структурах. Державна служба – поняття вужче й більш конкретне, оскільки чітко визначає категорію осіб, які перебувають на державній службі – державних службовців, та обов'язки, які на них покладаються – виконання функцій і завдань держави.

За часів незалежності України першим кроком до розвитку інституту державної служби став Закон України «Про державну службу» від 16.12.1993 р. (втратив чинність 17.11.2011 р.), відповідно до якого державна служба в Україні – це професійна діяльність осіб, які займають посади в державних органах та їх апараті щодо практичного виконання завдань і функцій держави та отримують заробітну плату за рахунок державних коштів. Ці особи є державними службовцями та мають відповідні службові повноваження [4; 5].

На думку В.Б. Авер'янова, державна служба – це насамперед система правових норм, що регулюють відносини, які складаються в процесі організації самої державної служби, статусу державних службовців, гарантій і процедур його реалізації, а також механізму проходження державної служби. Державна служба – це комплексний правовий інститут, що регулює організацію й діяльність усіх державних службовців і складається з правових норм різних галузей права [6, с. 181–182].

На сучасному етапі розвитку нашої країни докорінно змінилося уявлення про сутність держави й державної служби. На сьогодні пріоритетними напрямками в державі є забезпечення демократичних порядків, прав, свобод і законних інтересів громадян. Державна служба є одним із способів втілення в життя всіх завдань держави.

Варто зазначити, що необхідно розрізняти поняття «державна служба» та «публічна служба». Серед науковців немає єдиного підходу до визначення публічної служби, яка розглядається в широкому й вузькому розумінні. На законодавчому рівні поняття «публічна служба»

передбачається п. 15 ст. 3 Кодексу адміністративного судочинства України, який визначає цю службу як діяльність на державних політичних посадах, професійну діяльність суддів, прокурорів, військовою службою, альтернативну (невійськовою) службу, дипломатичну службу, іншу державну службу, службу в органах влади Автономної Республіки Крим, органах місцевого самоврядування [7]. На законодавчому рівні поняття публічної служби визначається в широкому розумінні. Незважаючи на наявність багатьох як прихильників, так і критиків такого розуміння поняття публічної служби, можна зробити однозначний висновок, що і в широкому, і у вузькому розумінні публічної служби цим поняттям охоплюється більш вузьке поняття «державна служба». Спробуємо проаналізувати та порівняти окремі елементи зазначених понять, навівши певні особливості, а саме:

1) державна служба здійснюється в державних органах та їхньому апараті. Суд є державним органом, незважаючи на те, що ні в Конституції України, ні в Законі України «Про судоустрій і статус суддів» від 07.07.2010 р. [8] про це чітко не вказано; однак про це свідчать функції, покладені на органи суду;

2) зміст діяльності державних службовців складається з практичного виконання завдань і функцій держави. Відповідно до ст. 124 Конституції України компетенція судів загальної юрисдикції поширюється на всі правовідносини, що виникають у державі, у тому числі й пов'язані зі спорами про поновлення на роботі, зміну формулювання звільнення членів Кабінету Міністрів України, керівників інших центральних органів виконавчої влади та осіб, яких призначають на посади чи звільняють із посад, згідно з Конституцією України, Президент України або Верховна Рада України [9]; згідно з ч. ч. 2, 3 ст. 124 Конституції України юрисдикція судів поширюється на всі правовідносини, що виникають у державі, судочинство здійснюється Конституційним Судом України та судами загальної юрисдикції. Це означає, що до юрисдикції Конституційного Суду України та судів загальної юрисдикції відповідно до їх повноважень належить також вирішення питань, які мають правовий (а не політичний) характер та виникають у зв'язку з призначенням чи звільненням певних посадових осіб Президентом України або Верховною Радою України [10];

3) професійна діяльність осіб. На посаду судді може бути рекомендовано кваліфікаційною комісією суддів громадянина України, якому не менше двадцяти п'яти років, який має вищу юридичну освіту та стаж роботи в галузі права не менше трьох років, проживає в Україні не менше десяти років і володіє державною мовою. Додаткові вимоги до окремих категорій суддів щодо стажу, віку та їх професійного рівня встановлюються законом (ст. 127 Конституції України) [11]. Ці та інші вимоги до осіб, що призначаються на посади в судові органи, визначаються розділом VI (ст. ст. 64–79) Закону України «Про судоустрій і статус суддів» від 07.07.2010 р. ;

4) отримання заробітної плати здійснюється за рахунок державних коштів. Заробітна плата суддів складається з посадових окладів і доплат (надбавок) за вислугу років, перебування на адміністративній посаді судді, науковий ступінь, роботу, що передбачає доступ до державної таємниці, та має забезпечувати достатні матеріальні умови для незалежного виконання службових обов'язків, а також закріплення кваліфікованих кадрів;

5) політична нейтральність. Одним із принципів організації й діяльності суду, відповідно до ст. 127 Конституції України, є те, що судді не можуть належати до будь-яких політичних партій, брати участь у будь-якій політичній діяльності;

6) регламентується Законом України «Про державну службу» та іншими спеціальними законами. Відповідно до ч. 2 ст. 9 розділу 3 Закону України «Про державну службу» регулювання правового становища державних службовців, які працюють в апараті органів прокуратури, судів, дипломатичної служби, митного контролю, Служби безпеки України, внутрішніх справ та інших, здійснюється відповідно до цього закону, якщо інше не передбачено законами України [5]. Оскільки відповідно до п. 14 ч. 1 ст. 92 Конституції України лише законами України визначається організація й діяльність суду [11], то Законом України «Про судоустрій і статус суддів» від 07.07.2010 р. передбачається порядок проходження державної служби в судових органах України, а саме: вимоги до осіб, які призначаються на посади, підстави для звільнення суддів, види заохочень і відповідальності та інші питання, пов'язані з проходженням служби в судових органах.

Водночас вважаємо, що Закон України «Про судоустрій і статус суддів» потребує вдосконалення в частині, що стосується ефективного забезпечення проходження служби в судових органах. Зокрема, доцільно встановити вимоги, за якими перевірятиметься особа протягом випробувального терміну, визначити критерії оцінювання діяльності судді з метою визначення якості виконання посадових обов'язків, результативності й ефективності служби, а також із метою планування кар'єри та виявлення необхідності підвищення рівня професійної компетентності.

Виправити вказані недоліки можливо шляхом внесення змін до Закону України «Про судоустрій і статус суддів». Тобто на законодавчому рівні варто закріпити поняття «державна служба в спеціальних органах». До таких органів слід віднести органи прокуратури, суду, митні, податкові органи та інші органи, яким присвоюються спеціальні звання. На зазначені органи у відповідних випадках має поширювати дію Закон України «Про державну службу», що дасть можливість уніфікувати основні параметри статусу державних службовців та таким чином унеможливити дискримінацію працівників різних органів державної влади.

На основі викладеного ми дійшли висновку, що державній службі в судових органах як різновиду державної служби притаманні такі риси: проходження служби в органи державної влади, професійна діяльність, отримання



заробітної плати за рахунок державного бюджету, виконання завдань і функцій держави. Це свідчить, що державна служба в судових органах України, як і державна служба в Україні, є професійною діяльністю осіб, що займають посади в органах державної влади, яка спрямовується на практичну реалізацію здійснення державними органами суспільно важливих функцій і завдань, встановлених державою.

Проходження державної служби є центральним інститутом у системі державної служби, завдяки якому практично реалізується її основне призначення. На законодавчому рівні поняття проходження служби закріплюється в ст. 27 Закону України «Про державну службу» від 17.11.2011 р. та визначається як прийняття на державну службу, просування по ній службовців, стимулювання їх праці, вирішення інших питань, пов'язаних зі службою, що проводиться відповідно до категорій посад службовців, а також згідно з рангами, які їм присвоюються. Ця глава складається з таких статей: ранги державних службовців; оцінювання результатів службової діяльності державного службовця; підвищення рівня професійної компетентності державного службовця; просування державного службовця по службі; переведення державного службовця; відрадження державного службовця; зміна істотних умов служби; стаж державної служби; особова справа державного службовця. На наше переконання, до неї також потрібно включити норми щодо порядку призначення на посаду державного службовця, випробування під час призначення на посаду, а також стажування на посаді державного службовця, адже державну службу варто розуміти як період реалізації повноважень, передбачених посадою, від моменту призначення на посаду до звільнення зі служби.

Тобто проходження державної служби в судових органах України – це організаційно-правовий процес, що починається з прийняття на державну службу до судового органу, виникнення державно-службових відносин, подальшого просування по службі та закінчується припиненням державної служби.

Зазначений процес забезпечує реалізацію права державної служби, комплектування судових органів висококваліфікованими кадрами, виконання ними посадових обов'язків, управлінських та інших функцій, передбачених законодавством. Традиційно в науці виділяють такі елементи проходження державної служби: 1) прийняття на державну службу; 2) просування по службі; 3) припинення служби.

Однак державна служба в судових органах не зводиться лише до виконання завдань і функцій, передбачених Законом України «Про судоустрій і статус суддів». Державна служба в судових органах України є складним державно-правовим і соціальним інститутом, який встановлює й регулює відносини держави із суддями. Вона охоплює формування управлінських, процесуальних і соціально-психологічних основ діяльності державного апарату; побудову та правовий опис ієрархії посад; виявлення, підбір, підготовку, розвиток, просування, оцінку, стимулювання й відповідальність державних службовців. Тобто державна

служба існує для того, щоб конструктивно й ефективно виконувалися повноваження державних органів, щоб повністю була очевидною сутність правової, демократичної держави [12, с. 258].

Отже, державна служба в судових органах є складною цілісною системою, що має зміст і структуру, з характерними елементами та якісними особливостями. Проходження державної служби в судових органах України є центральним субінститутом державної служби в суді, який включає правову, організаційно-управлінську та процедурну складові.

Правова складова проходження державної служби в судових органах України складається із системи норм конституційного, адміністративного, фінансового права, що регулюють державно-службові відносини, пов'язані з прийняттям на державну службу в судові органи, її проходженням і припиненням.

Організаційно-управлінська складова включає в себе правовий статус посади, відносини між органами управління проходження державної служби, керівниками та посадовими особами з приводу проходження державної служби.

Усі елементи, що складаються з проходження державної служби в судових органах, реалізуються у відповідних процедурах, якими охоплюються всі державно-службові відносини в судових органах від моменту їх виникнення й зміни до припинення. Процедури, врегульовані нормами адміністративного права, є адміністративними.

Саме завдяки адміністративним процедурам проходження державної служби в судових органах України здійснюється правова діяльність, пов'язана з реалізацією права на державну службу, обов'язків і повноважень учасників державно-службових відносин, а також вирішуються індивідуальні адміністративні справи на кожному етапі проходження державної служби в судових органах із моменту прийняття до моменту її припинення.

**Висновки.** Таким чином, адміністративні процедури проходження державної служби в судових органах України є юридичним явищем у системі державної служби, сутність якого полягає в сприянні реалізації права на державну службу в органах суду, обов'язків і повноважень через правове закріплення в нормах адміністративного права юридично-значущих дій від моменту прийняття на державну службу в судові органи до її припинення.

#### ЛІТЕРАТУРА:

1. Стрижак А.А. Форми державного управління в судовій сфері / А.А. Стрижак [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.stpartners.com.ua/.../19>.
2. Великий тлумачний словник сучасної української мови / уклад. і гол. ред. В.Т. Бусел. – К.; Ірпінь : ВТФ «Перун», 2005. – 1440 с.
3. Ожегов С.И. Словарь русского языка / С.И. Ожегов. – М. : Советская энциклопедия, 1973. – 846 с.
4. Про державну службу : Закон України від 16.12.1993 р. // Відомості Верховної Ради України. – 1993. – № 52. – Ст. 490.
5. Про державну службу : Закон України від 17.11.2011 р. // Відомості Верховної Ради України. – 2012. – № 26. – Ст. 273.

6. Державна служба: організаційно-правові основи і шляхи розвитку / за заг. ред. В.Б. Авер'янова. – К. : Ін Юре, 1999. – 272 с.

7. Кодекс адміністративного судочинства України : Закон України від 06.07.2005 р. // Відомості Верховної Ради України. – 2005. – № 35–37. – Ст. 446.

8. Про судоустрій та статус суддів : Закон України від 07.07.2010 р. // Відомості Верховної Ради України. – 2010. – № 41–45. – Ст. 529.

9. Рішення Конституційного Суду України в справі за конституційним поданням Президента України від

07.05.2002 р. № 8-рп/2002 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show>.

10. Рішення Конституційного Суду України в справі за конституційним зверненням товариства з обмеженою відповідальністю від 09.07.2002 р. № 15-рп/2002 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show>.

11. Конституція України : Закон України від 28.06.1996 р. // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 30. – Ст. 141.

12. Іншин М.І. Соціально-правова природа державної служби / М.І. Іншин // Вісник Національного університету внутрішніх справ. – 2002. – № 19. – С. 258–264.

УДК 342.9

## ІНФОРМАЦІЙНЕ ЗАКОНОДАВСТВО УКРАЇНИ: СТАН І ТЕНДЕНЦІЇ РОЗВИТКУ

Кафтя А.А.,  
здобувач кафедри адміністративного та господарського права  
Запорізький національний університет

Досліджено наслідки впливу становлення інформаційного суспільства в Україні та процесу інформатизації на таку складову правової системи, як система законодавства. Визначено поняття «інформаційне законодавство». Окреслено основні недоліки та магістральні напрями розвитку вітчизняного інформаційного законодавства.

**Ключові слова:** інформатизація, правова система, система законодавства, інформаційне законодавство, інформаційне право.

Исследованы последствия воздействия становления информационного общества в Украине и процесса информатизации на такую составляющую правовой системы, как система законодательства. Определено понятие «информационное законодательство». Выявлены основные недостатки и магистральные направления развития отечественного информационного законодательства.

**Ключевые слова:** информатизация, правовая система, система законодательства, информационное законодательство, информационное право.

Kaftya A.A. INFORMATION LAW OF UKRAINE: STATE AND TRENDS

Investigated the effects of the information society in Ukraine and process information for this part of the legal system as a system of laws. The concept of «information law». The basic weaknesses and main directions of the national information legislation.

**Key words:** informatization, legal system, system of law, information legislation, information law.

**Постановка проблеми.** Побудова інформаційного суспільства в Україні та входження нашої держави до інформаційної ери сприяли трансформації багатьох соціальних сфер. Зрозуміло, що певних перетворень набула й вітчизняна правова система. Аналіз наслідків впливу процесу інформатизації на її структурні елементи дозволяє констатувати, що одних із найбільш серйозних змін зазнала система законодавства.

Динамічне й інтенсивне ухвалення інформаційних нормативно-правових актів різної юридичної сили сприяло виокремленню інформаційної галузі законодавства.

Однак нині в юридичній доктрині не приділена достатня увага окресленню наслідків впливу інформатизації на вітчизняну систему законодавства, що й обумовлює актуальність написання цієї наукової статті.

**Метою** наукової статті є розкриття стану та тенденцій розвитку інформаційного законодавства України.

Задля цього автором поставлено такі завдання: 1) визначити поняття «інформаційне законодавство»; 2) окреслити основні риси вітчизняного інформаційного законодавства;

3) виокремити магістральні напрями розвитку інформаційного законодавства України.

**Стан дослідження.** Написання наукової статті ґрунтується на фундаментальних працях таких відомих вітчизняних фахівців інформаційної проблематики, як В. Баскаков, В. Гавловський, М. Гуцалюк, М. Дімчогло, В. Залізник, В. Коваль, Б. Кормич, В. Ліпкан, О. Логінов, О. Мандзюк, А. Марущак, П. Матвієнко, Л. Рудник, К. Татарникова, В. Теремецький, А. Тунік, О. Стоєцький, В. Цимбалюк, Л. Харченко, К. Череповський, М. Швець, Т. Шевцова, О. Шепета, О. Чуприна та інші.

**Виклад основного матеріалу.** Згідно з даними Держкомстату України ще в 2008 р. інформаційні відносини було урегульовано 257 законами України, 290 постановами Верховної Ради України, 368 указами, 87 розпорядженнями Президента України, 1 149 постановами, 206 розпорядженнями Кабінету Міністрів України, а також 1 095 нормативними актами міністерств і відомств України [1, с. 480].

Зважаючи на подальше становлення інформаційного суспільства та інформатизації в Україні, а також входження нашої держави в